

Joh. Fr. Boissonadio

Litterarum Graecarum Professore
Parisiensi

BABRII RESTITUTORI

VIRO DOCTISSIMO CLARISSIMO

Phoenicis Colophonii choliambos

qua par est modestia

dedicat

EDITOR.

Arsfeld, 1875.

Phoenix Colophonius.

De Phœnicis Colophonii aetate locus est apud Pausaniam l. I. c. 9. § 8. p. 23. Lysimachi enim res gestas explicans, *διέβη* (inquit) *δὲ καὶ ναυὸν ἐπὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν ἀρχὴν τὴν Ἀντιγόου συγκαθεῖλε. συνέβησε δὲ καὶ Ἐφεσίων ἄχρι θαλάσσης τὴν νῦν πόλιν, ἐπαγόμενος ἐς αὐτὴν Λεβεδίου τε οἰκίτορας καὶ Κολοφώνιους, τὰς δὲ ἐκείνων ἀνελὼν πόλεις ὡς Φοῖνικα ἰάμβων ποιητὴν Κολοφώνιον θρηνηῆσαι τὴν ἄλωσιν.* Quæ igitur ex hoc loco de poetæ aetate coniectura assequi licuit, ea collecta reperies apud Naek. de Choeril. p. 227.: »In dictione Phœnicis quum quaedam sint, quæ aut valde antiquam aut longe recentiorem, antiquorum imitatore, prodant, sunt rursus alia, et versuum fabricatio cernitur talis, ut poetam agnoscamus recentiorem, antiquitatis affectatorem, qui choliamborum genus, dudum sepultum, suscitare satis prospero successu studuerit. Deinde, in qua re aliud ætatis indicium pono, apud inventores huius metri rerum non tam mira varietas fuit, quam apud Phœnicem fuisse ex Athenæo intelligitur. Qui poeta quum ante omnia hoc haberet propositum, ut scazontes faceret, in delectu rerum non videtur anxius fuisse. Altera parte quo minus ad nimis sera tempora detrudamus Phœnicem, iterum obstat scazontis, qua usus est forma

aliquanto, quam apud Callimachum, licentior. Hæc igitur omnia in ætatem inter antiquos poetas et Alexandrinos mediam, sed his longe, quam illis, propiorem conveniunt. Iam ad ipsa carminum fragmenta in hoc poeseos genere longe uberrima progrediamur.

Fr. I.

Athenæus I. VIII. p. 359. E. — 360. A. de hominibus cornici stipem colligentibus: οἶδα δὲ Φοίνικα τὸν Κολοφώνιον λαμβοποιόν, μνημονεύοντά τινων ἀνδρῶν, ὡς ἀγειρόντων τῆ κορώνῃ καὶ λέγοντα ταῦτα:

Ἐσθλοὶ κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθέων
 τῆ παιδὶ τὰπόλλωνος ἢ λέκος πυρῶν
 ἢ ἄρτον ἢ ἡμαιοθον ἢ ὅ τι τις χρῆζει·
 δότ' ὦ γὰθοὶ τὶ τῶν ἕκαστος ἐν χερσίν
 5 ἔχει κορώνῃ· χάλα λήψεται χόνδρον·
 φιλεῖ γὰρ αὐτὴ πάγχυ ταῦτα δαίνυσθαι·
 ὁ νῦν ἄλας δοὺς αὐθι κηρίον δώσει.
 ὦ παῖ θύρην ἀγλίνε. Πλοῦτος ἤκουσε
 καὶ τῆ κορώνῃ παρθένος φέρει σῦκα.
 10 Θεοὶ γένοιτο πάντ' ἀμειπτος ἢ κούρη,
 κάφνειδὸν ἄνδρα κώνομαστὸν ἐξεύροι·
 καὶ τῷ γέροντι πατρὶ κοῦρον εἰς χεῖρας,
 καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γούνα καταθείη,
 θάλος, τρέφειν γυναῖκα τοῖς κασιγνήτοις.
 15 ἔγῳ δ' ὄνον πόδες φέρουσιν ὀφθαλμούς
 ἀμείβομαι Μούσαισι πρὸς θύραις ἄδων
 καὶ δόντι καὶ μὴ δόντι * * * * *

Καὶ ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ ἰάμβου φησὶν·

ἀλλ' ὦ γὰθοὶ πορέξασθ' ὦν μυχὸς πλουτεῖ
 δόμον. δὸς ὄναξ καὶ σὺν πολλὰ μοι νύμφη.
 20 νόμος κορώνῃ χεῖρα δοῦν' ἐπαιτούση.
 εἰδὼς τοιαῦτα δὸς τι καὶ καταχρήσει.

- O boni! cornici date manipulum hordei
 filiae Apollinis aut scutellam tritici
 aut panem aut semiobolum aut quidquid quispiam voluerit.
 date, o boni, eorum quae cuique sunt ad manus
 5 cornici; et salem accipiet, grumum saltem.
 ista enim libenter haec comedit.
 qui hodie salem dat, is alias favum dabit.
 o puer fores aperi! — Plutus exaudivit
 et cornici virgo ficos impertit.
 10 o dii! sit ab omni noxa immunis puella,
 et opulentum maritum illustremque inveniat,
 et seni patri puellum in manus
 et matri puellam inter genua deponat,
 ex se natam, quam alat uxorem cognatis.
 15 ego vero, quocumque pedes portant meos oculos
 alternis cano Musis ad aedium portas
 tam danti quam non danti. * * * * *
 At o boni! porrigite eorum quidpiam quibus penus abundat,
 da, domine, et tu mihi multa puella.
 20 fas est cornici manum præbere roganti.
 hoc quum scias, da quidpiam et sufficiet.

Totum hunc locum de mendicorum carminibus egregie illustravit Ilgenius Opusc. Var. Philolog. T. I. p. 131 — 184 in Dissertatione: *Εἰρησιώνη Homeri et alia poeseos mendicorum graecorum specimina cum nonnullis nostri temporis carminibus ex hoc genere comparata*. Carmen nostrum exstat p. 169 — 172. Legitur porro apud Gaisf. post Hephaest. p. 255.

Quod in Athenæi prioribus editionibus et MS. Ep. erat *λεγόντων* pro *λέγοντα*, reiecit Schweigh.

1. *χορώνη*. Inde mendicorum hoc genus *χορωνιστῆαι* vocabantur eorumque carmina *χορωνίσματα*, Athenæo teste: *χορωνιστῆαι δὲ ἐκαλοῦντο οἱ τῆς χορώνης ἀγείροντες, ὡς φησι Πάμφιλος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τοῖς περὶ ὀνομάτων καὶ τὰ ἀδόμενα δὲ ἐπ'*

αὐτῶν κορωνίσματα καλεῖται, ὡς ἰστορεῖ Ἀγνοκλῆς ὁ Ῥόδιος ἐν Κορωνισταῖς. Adde quae de verbo *χελιδορίζειν*, — ea enim alia stipis colligendae est ratio Rhodiorum — Theognis apud eundem auctorem disseruit.

1. *κριθέων* MS. Ep. recte, nam *κριθεῶν* MS. A. paullulum a vero aberrat; ionicam formam vulgatae *κριθῶν* esse praefendam, horum poetarum multa exempla docent. Schweighaeuseri observatio: »Ceterum universe quod ad metrum horum iamborum pertinet, plurimam eorum partem scazontas esse adparet« est reiicienda, nam quod per se facile perspicitur totum carmen puro choliamborum numero procedit. *χεῖρα κριθέων* recte Dalecampius convertit *plenam volam hordei* vel *manipulum hordei*.

2. *λέκος πυρῶν*, ut *κάνιστρον πυρῶν* in *χελιδορίζόντων* carmine apud Athen. VIII. p. 360. C. *vasculum* vel *scutella tritici*, Cod. A. habet, ut etiam Jungermannus correxerat vulg. *λέχος*, quod Dalecampius *ad cubile stratum e tritico* explicuit. Neque maioris pretii est Casauboni coniectura *λάχος πυρ.*, *portio aliqua frumenti*. Hipponax quoque illa priori forma usus est fragm. XLIII.

Κάλειφα ῥοδινὸν ἤδὲ καὶ λέχος πυροῦ

quem in locum Poll. IX, 87. Καὶ λέκιδα Ἐπίχαμος εἴρηκεν. — ἐν δὲ τοῖς Ἀημιοπράτοις *λέχος εὐρίσκομεν*. Epitomes auctor omisso illo vocabulo ἢ *πυροῦς* scripsit, retento tamen plurali numero, quem eodem modo usurpatum reperimus Odys. δ', 604. *ί', 110.* apud Aristophanem. Vesp. 1405 et in *χελιδορίζόντων* carmine excitato.

3. *ῥμαιθον*. Hesychius s. v. Ἡμαθον (sic) ἡμιωβόλιον. διώβολον παρὰ Κυζικηνοῖς. Ceterum illo Hesychii loco *ῥμαιθον* pro *ῥμαθον* propter seriem literarum scribendum esse Schweigh. docuit. *ιμάτιον*, quae Dalecampii est pro *ῥμαιθον* coniectura, reiecit Ruhnkentius, ipse ἢ *γε ψαιστὸν* scribens in Tim. p. 277., qui *Ψαιστά οὕτως λέγονται τῶν σπλάγγων κεκομμένων εἰς λεπτὰ μετὰ ἄρτον ἀπαρχαί τινες* exhibet. At ne locus quidem speciosus Aeliani ex H. A. excitatus probabilem hanc reddit suspicionem a literarum ductu nimis aberrantem. Ultima huius versus pars adhuc integra non est.

4. *τί τῶν ἑκαστός ἐν χερ.* Schweighaeuserus edidit, nam MSS. et Ed. Venet. et Bas. contra metri rationes *ἑκαστός τις ἐν χερσ.* Eodem vitio Casauboni laborat emendatio: *τί τῶν ἑκαστός τις ἐν χερ.*

5. *χάλα λήψεται χόνδρον* cum Schweighaeusero post priorem Casauboni explicationem ita accipiendum esse puto, ut *χόνδρον* per appositionem sit adiunctum: *accipiet salem, grumum saltem*. Pedestris igitur sermonis auctor ἀλὸς χόνδρον dixisset, ut Hero-

dot. IV, 181, 185 et *χόνδρον λιβανωτοῦ*, Aesop. Fab. 905^z Fur., nam quod in Aristophan. Acharn. 521. legebatur *χόνδρους ἄλως*, Elmsleius transfinxit in *χόνδρους ἄλας*, *gru-mosus sales*, quem equidem vocabulo *χόνδρος* (*χονδρός* Hederic. in gloss.) significatum pro *χονδρώδης* vel *χονδρίτης* vindicare ausus non sum.

6. Pari modestia *χελιδονίζοντες* loquuntur: *ἂ χελιδὼν καὶ λεκιθίαν οὐκ ἀπωθεῖται*. Athen. p. 360, C.

8. *Θύρην ἀγκλινε* Schweigh. ex MS. Ep. bene restituit, a qua scriptura litterula una discrepat MS. A. *Θύρηναν κλεινέ*. Antea iam Casaubonus refinxerat *Θύραν ἀγκλινε*, neglecta Ionica forma, quam Phoenix adamat. *Θύρηναν κλεινέ* Edd. Venet. et Bas. — *Θύρην ἀγκλίνειν* Epicorum et Atticorum *Θύρας ἀνακλίνειν* significat *aperire portam*, Odys. χ', 156.

— — *ὄς θαλάμοιο Θύρην πνικινῶς ἀραροῖαν*
κάλλιπεν ἀγκλινας.

Herod. V, 16. *ὅταν τὴν Θύρην τὴν καταπακτὴν ἀνακλίνῃ*. *Χελιδονίζοντες* canunt: *ἄνοιγ', ἀνοιγε τὴν Θύραν χελιδόνι*. De totius versus compage Casaubonus refert: »Fingunt deinde coronistae, *vota sua iam esse exaudita*, ac bene sibi ominantur. *Ecce*, inquit, *iam admiserunt nostras preces qui nos possunt ditare*. *Πλοῦτος ipsi divites sunt*.«

8. *Πλοῦτος ἤκουσε*. Coniecturam viri docti in Novellis Litterariis Ienensibus anni 1860. num. 34. *Πλοῦτος ἤκει δὴ* parum commodam iure Schweighaeuserus reiecit.

9. *σῦκα*] *σύκα*, quod vulgabatur olim, Schweigh. correxit.

10. *πάντ' ἀμεμπτος* recte MS. Ep. ad quod MS. A. scriptura *πάντα μεμπτός* proxime accedit. Vulgatum *μετάμεμπτος ἢ κόρη* Muretus Var. Lect. XIX, 3, et Casaubonus reiecerunt.

14. *θάλος*, Casaubonus: Homericus, inquit, dictio pro *liberis et sobole*, Odys. ζ', 157:

λευσσόντων τοῖόνδε θάλος χορὸν εἰσοιγνεῦσαν.

15. *ὄκου*] *ὄκοι* Dindorfius mavult.

16. *πρὸς Θύραις ἄδων* est in MS. A. *πρὸς Θύραις* vulgatum ante Schweighaeuserum, qui in explicanda locutione poetis familiari *ἄδων ταῖς Μούσαις*, *canere Musis*, provocat ad Theocr. I, 144.

17. Huius versus extremam partem nullo successu editores restituere tentarunt; codicum et librorum scriptura haec est: *πλείονα τῶν γε* VL. *πλείονα τῶν γεω* P. *πλείονα τῶν γέω* B. Sed *πλείονα τῶν γ' ἐὼ* Cod. A., quem Schweighaeuserus sequutus est me-

tro tamen repugnante. Ilgenius coniecitavit: *πλεῖον αἰτητῶν*, laudans Hesychium s. v. *Αἰτητά· τὰ κατ' ἔρανον διδόμενα*. Multo est facilior Dindorfii emendatio: *πλείον' ὧν αἰτέω* quam probarem, nisi haec a fine versus corrupta verba Athenaei, non ipsius poetae esse putarem haec significantia: *horum versuum vel huius carminis maiorem partem omitto, non transscribo in meos usus*. Choliamborum igitur parte quadam omissa quatuor carminis versus a fine excitavit verbis: *Καὶ ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ ἰάμβου φησὶν*. Nam summopere miror Ilgenium, qui carmini nihil deesse putet.

18. *μυχὸς* ex Casauboni sententia *locus in quo opes et cimelia servantur, τὸ θησαυροφυλακεῖον*.

19. *δόμον· δὸς ὤναξ*. *δόμον* Casauboni est emendatio, a Schweighausero comprobata, nam in MS. A. *δὸς, ὤναξ, δὸς* erat. *πολλά]* *πάντα* correxit Ilgen.

20. *δοῦν' ἐπαιτούση*, vulg. *δ' ὄν ἐπαιτούση*. Versum attigit Naek. in Choeril. p. 231.

21. *εἰδὼς τοιαῦτα]* vulg. *τοιαῦτα εἰδὼς*. Ceterum syllaba *οῖ* in *τοιαῦτα* corripitur, ut in *ὄποιος* et similibus, de qua corruptione cf. quae conguessit Boissonad., vir clariss., in Babrii fab. p. 6. et ipse annotavi in Babrii fabb. p. 67.

Fragn. II.

Athenaeus lib. XII, p. 530, E. — p. 531, A.: *Φοῖνιξ δ' ὁ Κολοφώνιος ποιητὴς περὶ Νίνου λέγων ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἰάμβων φησὶν*

*Ἄνῆρ Νίνος τις ἐγένεθ' ὡς ἐγὼ κλύω
Ἀσσύριος, ὅστις εἶχε χρυσίου πότον
καὶ τᾶλλα πολλῶ πλέονα Κασπίης ψάμμου·
ὃς οὐκ ἴδ' ἀστέρ' οὐδ' ἰδὼν ἐδίξητο,*

5 *οὐ παρὰ μάγοισι πῦρ ἱερὸν ἀνέστησεν,
ὡς περ νόμος, ῥάβδοισι τοῦ θεοῦ ψαύων·
οὐ μυθιῆτης οὐ δικασπόλος κείνος,
οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν' οὐκ ἀμιθροῆσαι·
ἀλλ' ἦν ἄριστος ἐσθίειν τε καὶ πίνειν*

10 *κῆρᾶν, τὰ δ' ἄλλα πάντα κατὰ πετρῶν ὤθει.*

*ὡς δ' ἀπέθαν' ὠνῆρ πᾶσι κατέλιπε ἕησιν,
ὄκον Νίνος νῦν ἐστι καὶ τὸ σῆμ' ἔδει·
ἄκουσον εἴτ' Ἀσσύριος εἴτε καὶ Μῆδος*

- εἷς ἢ Κόραξος ἢ πὸ τῶν ἄνω λιμνῶν
 15 Ἰνδὸς κομητῆς· οὐ γὰρ ἀλλὰ κηρύσσω·
 ἐγὼ Νίνος πάλαι ποι' ἐγενόμην πνεῦμα,
 νῦν δ' οὐκ εἶ' οὐδέεν, ἀλλὰ γῆ πεποιήμαι·
 ἔχω δ' ὀκόσσον ἔδαισα χῶκόσσ' ἤμισα
 χῶκόσσ' ἐράσθη. * * * * *
 20 τὰ δ' ὄλβι' ἡμέων δήιοι συνελθόντες
 φέρουσι· ὡς περ ὠμὸν ἔριπον αἱ Βάκχαι.
 ἐγὼ δ' ἐς εἴδην οὔτε χρυσὸν οὔθ' ἵππον
 οὔτ' ἀργυρῆν ἔμαξαν φρόμην ἔλκων·
 σποδὸς δὲ πολλὴ χῶ μιτρηφόρος κεῖμαι.

- Vir Ninus quidam fuit ut audio equidem
 Assyrius, qui auri pontum possideba
 et alia multo copiosiora quam arena Caspia;
 qui astrum nunquam vidit neque videns exploravit,
 5 qui apud magos sacrum ignem nunquam excitavit,
 ut fas est, virgis Deum tangens;
 non homo seditiosus, non iura reddere gnarus,
 non exercitum colligere edoctus erat, non recensere;
 sed ad edendum bibendumque strenuissimus
 10 et ad amandum; reliqua omnia ad saxa amandabat.
 qui postquam mortuus est, omnibus praeceptum reliquit,
 ubi Ninus nunc est et in monumento inscripta sunt:
 audi sive Assyrius sive etiam Medus
 sis sive Coraxus sive a superioribus paludibus
 15 Indus comatus, etenim denuncio:
 ego Ninus olim fueram vitae spiritum ducens,
 nunc vero nihil amplius, sed in terram sum redactus,

habeo vero quae epulatus sum quaeque cantavi
et quae amoribus indulsi. * * * *

20 opes autem nostras hostes concurrentes
abstulerunt, sicut crudum hoedum Bacchae.
ego vero ad inferos descendens nec aurum nec equum
nec argenteum currum mecum traxi,
merus vero cinis qui mitram olim gestabam iaceo.

Totum carmen explicuit Naekius in Choeril. p. 227–231., idque transscripsit Gaisfordus post Hephaest. p. 256.

1. *Nivos*] *Nivos* MSSi. Priorem vocis *Nivos* syllabam corripri posse Naekius docuit exemplis usus Choerili et Phocylidis. Adde Babr. Prooem. litt. μ. ed. Boisson.

οὐ πρὶν ποτ' ἦσαν ἐπὶ Νίνου τε καὶ Βήλου

Primi versus tertio pede tribrachys positus est ut saepius apud Babrium. Vocabuli κλίω prior syllaba hoc loco est producta, prout Meinekius, Naekio adstipulante, observavit Curr. Critt. p. 54, quem usum confirmare videtur Babrius fab. XIV, 8. edition. m.:

εἰ δ' ἐστὶν εἰπεῖν καὶ βεβούλησαι κλίειν.

His praemissis Jacobsii reicere possumus transpositionem:

Ἄνθρωπος τις ἐγένεθ' ὡς ἐγὼ κλίω Νίνος

2. χρυσίου πόντον dictum est ut πόντος ἀγαθῶν, quod Scholia in Aristoph. Plut. 1051 conservarunt ex Sophrone: καὶ Σώφρων γὰρ φησι, πόντος ἀγαθῶν, πλῆθος καὶ μέγεθος θέλων σημαῖναι. Adde Suidam s. v. Πόντος: καὶ παροιμία Πόντος ἀγαθῶν, ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν καὶ μεγάλων. Ceterum ad hunc et subsequentem versum Eustathius respexit, in Odys. δ', 82, p. 1484, 17. ὁ δὲ ταῦτα γράψας Ἀθηναῖος, ἐπέκεινα τῶν ἄλλων παμπλουσίων, λέγει καὶ ὡς Νίνος δ' Ἀσσύριος κατὰ τὸν Κολοφώνιον Φολνικα χρυσίου τάλαντα εἶχε πολλῶν πλείονα Κασπίης ψάμμου.

3. πολλῶ MS. Ep. πολλὸν Edd. ante Schweigh. πλέονα] πλεῖνα cum Scaligero in Catull. p. 108. Gaisfordus iusta sine ratione scripsit.

4. οὐδ' ἰδὼν ἐδίζητο. Naekii est illud ἰδὼν, nam οὐ δίζων ἐδίζητο cum Veneto Palatinus. Inde οὐδ' ἴζων Aldus et Schweighaeuserus, qui ἰδεῖν subintelligendum esse o-

pinatus est, ἴζων vero ἐνδον ἴζων, *intus sedens* explicuit. Cui tamen scripturae spondeus quarta in sede positus refragatur. Casaubonus locum refinxit: οὐδ' ἰδεῖν ἐδίξητο, ut *nunquam domo egressum* significet. Quae viri docti coniectura a Gaisfordo in verborum contextum ita est recepta, ut ἴσως, quae est Scaligeri in Catull. p. 95. suspicio, magis probaret. Circumscripsit vero Naekius versum his verbis: Ninum neque vidisse astrum, nec, si quando videret, ut fieri non potuit, quin aliquoties coelum adspexerit, explorasse. Quae apud populum astrorum cultorem extrema negligentia. Persicos ritus Nino tribuit Phoenix.

6. ῥάβδοισι τοῦ θεοῦ ψαύων] θεός, ut Schweighaeuserus dilucide explicuit, *ignis* est, Persis pro deo cultus, qui virgis excitari solitus est, ut videre licet ex Strabone lib. XIV, p. 733. A. Adde Pausan. V, 27, 3, p. 449. ἔστι γὰρ Λυδίοις ἐπίκλησιν Περσικοῖς ἱερὰ ἐν τε Ἱεροκαιοσαρεία καλουμένη πόλει καὶ ἐν Ὑπαίποις. ἐν ἑκατέρῳ δὲ τῶν ἱερῶν οἰκήματά τε καὶ ἐν τῷ οἰκήματι ἔστιν ἐπὶ βομοῦ τέφρα· χορὰ δὲ οὐ κατὰ τέφραν ἔστιν αὐτῇ τὴν ἄλλην. ἐσελθὼν δὲ ἐς τὸ οἰκήμα ἀνὴρ μάγος καὶ ξύλα ἐπιφορησας αὐτὰ ἐπὶ τὸν βομόν, πρῶτον μὲν τιάραν ἐπέθετο ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, δεύτερον δὲ ἐπίκλησιν ὅτου δὴ θεῶν ἐπάδει βάρβαρα καὶ οὐδαμῶς συνετὰ Ἕλλησιν ἐπάδει δὲ ἐπιλεγόμενος ἐκ βιβλίου. ἄνευ δὲ δὴ πυρὸς ἀνάγκη πᾶσα ἀφθῆναι τὰ ξύλα καὶ περιφανῆ φλόγα ἐξ αὐτῶν ἐκλάμψαι.

7. οὐ μυθητής — sed scribendum *μυθιήτης* — Schweighaeuseri est emendatio stabilita Codicum A. B. scriptura: οὐ μυθητής. — οὐ μυήθη MS. Ep. — οὐ μὴ θυητής Casaub. — οὐ μὴ θυκτής ed. Ven. et Bas. οὐ μὴν θυητής cum Naekio Dindorfius. Vocabuli notionem Schweigh. ita explicuit, ut primo loco *dissertator*, deinde *homo seditiosus* significaretur. Quem hominis seditiosi significatum exempla illustrent, quae Bergkiiu conguessit in Anacr. fragm. LI. p. 165. Ibidem etiam nominis forma — nam Schweighaeuserus eam a nemine Lexicographorum annotatam reperit — stabilitur Apollonii Dyscoli auctoritate: ἦν οὖν φησὶ πλεονασμὸς τοῦ ἦ ἐν τῷ τιῆ, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ λεγοίη, φεροίη πλεονάζουσι τῷ ἦ, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐγών τὸ ἐγώνη παρὰ Ταραντίνοις καὶ ἐν μέσῃ λέξει τὰ πολεμῖα, πολιήτης, μυθιήτης καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ ἡβαιόν Bekk. Anecd. T. II, p. 524, 2. Inde transtulit in Anacreontem:

Μυθιῆται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμερίστη
διέπουσιν Σάμον, ἰδὼν ἄστυ Νυμφέων.

8. „λεωλογεῖν hic poeta dixit, quod alii ἀνδρολογεῖν, στρατολογεῖν“ Naek. p. 229. Casaubonus comparans θεολογεῖν, loqui de deo, φυσιολογεῖν de natura, παθολογεῖν

de morbis, nihil aliud putat significari posse hac voce nisi: loqui de populo. Quod cum ineptum huic loco haberet, λεπτολογεῖν (neque literas didicerat) refinxit. Schweighaeuserus illud λεπτολογεῖν de subtilioribus dialecticorum disputationibus usurpari docet, vulgatum explicat: ad populum verba facere. Salmasius ἐλλογεῖν, rationes ducere proposuit Exercit. Plin. p. 780. — ἀμιθρησαι literarum metathesi, Hesychius: ἀμιθρεῖν, ἀριθμεῖν. Adde Suidam: Ἀμιθρησαι· μετρησαι, ἀριθμησαι et Eustath. p. 1801, 27, in Odys. π', 235. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος ὁ γλυκὺς ἀριθμεῖν καὶ νῦν καὶ ἀλλαχοῦ λέγει κοινότερον. καινολόγος δὲ τις ποιητῆς μεταθεῖς ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν.

10. κῆρᾶν Recentiores secuti MSS. A. B. recte scripserunt pro κερᾶν, vinum miscere, quod olim obtinebat in Venet. Bas. et Casaub. 1. — τὰ δ' ἄλ. π. κ. πετρ. ὦθ. »cetera in saxa amandabat, negligebat, parvi faciebat« Dalecampius. Comparant Horatianum: tristitiam et metus tradam protervis in mare Creticum portare ventis Od. 1, 26, 2.

11. κατέλιπε B. κατέλιπεν PVL. Cf. de syllabae productione Welck. in Hippon. p. 45. Hermann. in Orph. p. 701. Boissonad. in Babr. p. 17, 18, et saepius.

12. τὸ σῆμ' ἴδει Naekii lenissima loci medela Dindorfioque probata, nam καὶ τὸ σῆμα ἴδει MSS. A. P. exhibent. καὶ τὸ σῆμ' ἴδε edit. quod aequè contra metrum est ac Schweighaeuseri coniectura: καὶ τὸ σῆμ' ἴδειν, quam explicat: ubi est videre monumentum illius. Naekius confert Catullianum: charta loquatur anus, exemplis illustratum a Valcken. in Phoen. 103. Gaisfordus totum versum uncis inclusit.

14. Κόραξος. Huius populi mentionem fecit Tzetzes Chil. X, 381. Hipponactis versui: Κοραξικὸν μὲν ἠμφισμένη λῶπος, addens: τοὺς Κοραξοὺς δὲ καὶ Σινδοὺς ἔθνη τγγάνειν νόει. Differunt igitur accentu.

15. Σινδὸς Schweighaeuserus coniecit, Coraxorum vicinos, ad Maeotidem paludem incolentes. — οὐ γὰρ ἄλλὰ κηρ. Meinekii est emendatio, nam Schweigh. οὐ γὰρ ἄλλα κηρόσσω, nec eum vana sunt, quae denuncio. De frequenti hoc poetis atticis usu excitavit Meinekius Budaei Com. L. G. II, p. 461. et Bentl. ad Callim. Fragm. p. 461. Ern. Exemplum apud choliambographum Hipponactem est, frag. XXXIII, Welck.:

ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος οὐ γὰρ ἄλλ' ἦκω.

18. ὀκόσσον MSSorum scripturam retinui; anapaestus hac in sede non adeo frequens tamen invenitur vel apud Babrium; ὀκόσον cum Naekio Dindorfius. ὀκόσσ' Gaisfordus. — ἔδαισα »ferendum erit hoc loco, licet insolenter dictum. Alibi [cf. frag. I, 6] idem

poeta rectius δαίνεσθαι. Qui verbum ἔδαισεν interpretantur: εὐώχησεν, Hesychius et Suidas, haud dubie eiusmodi locum respexerunt, ubi ἔδαισεν legitimam vim haberet, activam. Ac fortasse Herodotea glossa est ex lib. I, 162. At idem illud verbum εὐωχεῖν fuerunt qui ibi ponerent, ubi legitimum fuisset εὐωχεῖσθαι Vid. Bekk. Anecd. vol. I, p. 94, 21. Naek. p. 230. χῶκος' Gaisf. Naek. Dind.

19. χῶκος' ἐράσθην quod libri dant cum Gaisfordo in versus initio posui. χῶκος' ἐράσθην Naekius coniecit verbaque in versus finem reiecit, quod nusquam Phoenix augmentum omiserit.

21. ὦμὸν ἔριφον ABC. ἔριφον ὦμὸν cum PVL Naekius. De ratione quae inter Phoenicis versus et Choerili intercedat cf. quae Naekius disputavit p. 226. Choerili epigramma quod Phoenici explicando inseruit hoc est:

Εὖ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφες, σὸν θυμὸν ἄεξε
 τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι τοι οὔτις ὄνησις.
 καὶ γὰρ ἐγὼ σποδὸς εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύσας
 κεῖν' ἔχω, ὅσ' ἔφαγον καὶ ἐθύβρισα, καὶ σὸν ἔρωτι
 τέργν' ἔπαθον τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλνται.

Fragm. III.

Athenaeus X, p. 421, D. Καὶ Κολοφώνιος δὲ Φοῖνιξ φησὶν·

Οἶνον κάδοι μάχαιρα καὶ κύλιξ αἰχμή,
 κόμη δὲ τόξα, δῆμοι δὲ κρητῆρες,
 ἵπποι δ' ἀκρητος κάλαλῆ μύρον κεῖται.

Vini cadi gladius et poculum hasta,
 coma sagittae, hostes vero crateres,
 equi merum et classicum unguentum est propositum.

Rerum convivalium cum bellico apparatu comparatio non admodum venusta hoc in fragmento inest, quacum illa Mnesilochi in Philippo fabula apud eundem Athen. l. c. conferri potest.

1. φησὶν οἶνον recte PVL. φησὶ νίνου ABC. κάδος malebat Schweighaeuserus cum Dalecampio invitis Codd.

2. κρατῆρες B.

3. ἀκρητοι B. καὶ ἀκαλή C, »sed superne adposita mendae nota.«

Fragm. IV.

Athenaeus lib. XI, p. 495, C. D. sqq. Πέλλα ἀγγεῖον σφυκοειδές. πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον τὸ γάλα. — — Φοῖνιξ δὲ ὁ Κολοφώνιος ἐν τοῖς ἰάμβοις ἐπὶ φιάλης τίθησι τὴν λέξιν λέγων οὕτως

Θαλῆς γάρ, ὅστις ἀστέων ὀνήστος
καὶ τῶν τότ' ὡς λέγουσι πολλὸν ἀνθρώπων
ἐὼν ἀριστος ἔλαβε πελλίδα χρυσῆν.

Thales enim civium honestissimus
omniumque, ut fama fert, eius aetatis hominum
longe praestantissimus phialam accepit auream.

1. Hanc de Thalete historiam enucleatius tradidit Diog. Laert. l. I. sect. 7, § 28, ubi inter alia haec: Βαθυκλέα γάρ τινα φιάλην καταλιπεῖν καὶ ἐπισπῆσαι δοῦναι τῶν σοφῶν τῷ πρωτίστῳ· ἐδόθη δὲ Θαλῆ καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῆ. ἀστέων L. ἀστέρων BPV. ὀνησιτὸς BP.

2. τοτ' PVL. τότε B. πολλὸν Touprii est emendatio, πολλῶν libri.

2. πελλίδα VL, πελλιᾶδα A. πελιᾶδα P.

Fragm. V.

Athenaeus lib. XI, p. 495. E. Καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει φησὶν·

Ἐκ πελλίδος δὲ τάρανον κατηγνίης
 χολοῖσι δακτύλοις τε θητέρῃ σπένδει,
 τρέμων οἷον περ ἐν βορηίῳ νωδός.

Ex phiala vero loram fracta
 debilitatis digitisque sinistra libat
 tremens veluli borea flante edentulus senex.

«Loquitur de sene paupere et vieto, quem ait libasse non vinum quidem, sed quod ad domum aderat, loram». Casaub. Fragmentum hoc multifariam est corruptum et vix in integrum restituendum.

1. δὲ metri causa interposuit Schweighaeuserus; proposuit quoque τὸ ante τάρανον. Τάρανον est lora, πόμμα ἐκ στεμφύλων ex Hesychii interpretatione. — κατηγνίης Porsonus in Miscell. p. 243. restituit ex καὶ τηγνίης AB. καὶ τη γαίη P. καὶ τῆ γαίη VL. Schweighaeuserus καὶ τοι γνίῳς refinxit, Gaisfordo sequente; convertit autem locum: *quamvis debilis et artus et manus, altera manu libat*. Modum excedunt Dalecampii emendationes: τῷ τ' Οὐρανῷ καὶ τῆ Γαίῃ et sequenti versu: *κολοβοῖσι δακτύλοις τῆ θ' Ἡρῆ*.

2. θητέρῃ referendum est ad sinistram manum, nam τῆ θεῆ quae est Casauboni suspicio, nimis a literarum forma recedit.

3. ἐκ βορη ἰωνωδός B. ἐν βορηῖ ονώδως P. Quod recepi, ex Veneto Schweighaeuserus dedit, qui ἐν βορηίῳ, inquit, valet ἐν βορείῳ sc. πνεύματι, i. e. flante borea. De νωδός cf. Cyrilli glossam apud Aretinum Beyt. T. IX, p. 1277. νωδός· νώθρος (sic). νωδής· ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας.